

VIISI LÄHTEE, VAIN NELJÄ PALAA

LUONNON- VOIMAT

KUIVAN KAUDEN KIRJOITTAJAN UUSI MENESTYSDEKKARI

JANE HARPER

TAMMI

JANE HARPER:

Kuiva kausi (2016, suom. 2019)

Luonnonvoimat (2017, suom. 2020)

JANE HARPER

Luonnonvoimat

Suomentanut Tuulia Tipa

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Force of Nature* ilmestyi Australiassa 2017.

Copyright © Jane Harper, 2017

Suomenkielinen laitos © Tuulia Tipa ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-03836

Petelle ja Charlottelle, rakkailleni

Prologi

Jäljelle jääneet neljä naista olivat myöhemmin täysin yhtä mieltä vain kahdesta asiasta. Ensinnäkin: kukaan ei nähnyt maaston nielaisevan Alice Russellia. Ja toisekseen: Alicen luonteessa piili viiltävää häijyyttä.

Naiset olivat myöhässä.

Miesten ryhmä sai kirjata saapumisensa tapaamispaikalle kunnioitettavat 35 minuuttia ennen keskipäivän tavoiteaikaa, ja ilmestyessään metsän reunasta miehet taputtelivat toisiaan selkään. Hyvä homma. Vaelluksen vetäjä istuskeli odottelemassa viisikkoa ja näytti lämpimän sydämelliseltä firmansa punaisessa fleeecepusakassa. Miehet heittivät huippuluokan makuupussinsa tavaratilaan ja hengähtivät helpotuksesta noustessaan pikkubussiin. Sen varustukseen kuului pähkinäsekoitusta ja kahvia termos-pullossa. Miehet kurottautuivat ruokatarpeiden ohi kohti pussia, johon heidän luovuttamansa puhelimet oli suljettu. Yhdessä jälleen.

Ulkona oli kylmä. Kuten siihenkin saakka. Kalpea talvi-aurinko oli tullut kunnolla esiin viimeisten neljän päivän aikana vain kerran. Autossa sentään oli kuivaa. Miehet rojahtivat istuimilleen. Yksi lohkaisi vitsin naisten kartan-

lukutaidoista, ja kaikki nauroivat. Juotiin kahvia ja odotettiin kollegoiden ilmaantumista. He eivät olleet nähneet toista ryhmää kolmeen päivään; tässä kohdin muutama minuutti ei enää tuntunut missään.

Vasta tunnin päästä omahyväisyys väistyi ärtymyksen tieltä. Yksitellen miehet kankesivat itsensä ylös upottavilta penkeiltä ja ryhtyivät laahustamaan hiekkatietä edestakaisin. He osoittelivat puhelimillaan kohti taivasta, aivan kuin ylimääräisellä käsivarrenmitalla saataisiin karkaileva signaali kiinni. Naputeltiin kärsimättömiä tekstiviestejä, jotka eivät lähtisi kotipuoleen kaupungissa. *Olen myöhässä. Joudumme odottamaan.* Takana oli pari pitkää päivää, ja kuumat suihkut ja kylmät oluet odottivat. Ja työt, huomenna.

Vaelluksen vetäjä tuijotti metsänreunaa. Viimein hän irrotti radion vyöltään.

Kourallinen tukijoukkoja saapui. Puistonvartijoiden kepeät äänet huomioliivejä ylle vedettäessä. *Poimimme heidät sieltä alta aikayksikön.* He tiesivät, missä ihmiset kävelivät harhaan, ja päivänvalo oli jäljellä vielä tunteja. Muutamia, ainakin. Tarpeeksi. Ei siinä menisi kauaa. He sukelsivat erämaahan ammattimaiseen tahtiin astuen. Miesten ryhmä sulloutui takaisin autoon.

Kun etsijät ilmestyivät vihdoin takaisin, oli pähkinäsekoitus loppu ja kahvinporot kylmiä ja kitkeriä. Kumipuiden muodot piirtyivät pimenevää taivasta vasten. Etsijöiden kasvoilla oli jähmettynyt ilme. Leikinlasku oli hiipunut valon mukana.

Autossa miehet istuivat hiljaa. Jos kyseessä olisi johtokunnan kriisi, he tietäisivät, mitä tehdä. Dollarin heikkeneminen, ei-toivottu lauseke sopimuksessa – ei mitään huolta. Täällä korpi tuntui hämärtävän vastaukset. He pitelivät elottomia puhelimia sylissään kuin rikki menneitä leluja.

Radioihin mumistiin lisää sanoja. Ajoneuvojen etuvalot porautuivat puiden muodostamaan tiheään muuriin, ja hengitys muodosti hyisessä yöilmassa pilviä. Etsijät kutsuttiin takaisin neuvotteluun. Autossa istuvat miehet eivät kuulleet keskustelun yksityiskohtia, muttei ollut tarpeenkaan. Äänensävy paljasti kaiken. Pimeys asetti rajat sille, mitä oli tehtävissä.

Viimein etsintäryhmä hajaantui. Huomioliiveihin pukeutunut mies kapusi pikkubussin etupenkille. Hän ajaisi miehet puiston vierailukeskukselle. He saivat olla siellä yötä, ketään ei nyt liennyt tekemään kolmen tunnin matkaa takaisin Melbourneen. Miehet sisäistivät yhä viestiä, kun kuului ensimmäinen huuto.

Korkea ja lintumainen ääni oli yössä epätavallinen, ja kaikki kääntyivät katsomaan, kun neljä hahmoa nousi mäen harjalle. Kaksi näytti tukevan kolmatta, ja neljäs sipsutti horjuvin askelin vieressä. Näin kaukaa veri hänen otsallaan näytti mustalta.

Auttakaa! joku heistä huusi. Useampi kuin yksi. *Olemme täällä. Tarvitsemme apua, hän tarvitsee lääkäriä. Auttakaa. Luojan kiitos, että löysimme teidät.*

Etsijät juoksivat; miehet, joiden puhelimet lojuivat hylättyinä auton istuimilla, puuskuttivat useita askelia heidän takanaan.

Eksyimme, joku sanoi. Joku toinen: kadotimme hänet.

Oli vaikea saada selvää, kuka puhui. Naiset huusivat, itkivät, äänet sekoittuivat toisiinsa.

Onko Alice täällä? Selvisikö hän? Onko hän turvassa?

Siinä kaaoksessa, yön pimeydessä, oli mahdotonta sanoa, kuka neljästä oli kyselty Alicen perään.

Myöhemmin, kun kaikki muuttui pahemmaksi, jokainen väitti, että juuri hän se oli ollut.

1. luku

”Älä nyt hätäännä.”

Keskusrikospoliisin tutkija Aaron Falk, jonka suunnitelmiin hätäännys ei ollut kuulunut, sulki lukemansa kirjan. Hän siirsi puhelimen vahvempaan käteensä ja nousi sängyssä paremmin istumaan.

”Selvä.”

”Alice Russell on kateissa.” Nainen toisessa päässä lausui nimen hiljaa. ”Nähtävästi.”

”Miten niin kateissa?” Falk lasi kirjan sivuun.

”Oikeasti. Ei vain niin, ettei taas vastaisi puheluihimme.”

Falk kuuli työparinsa huokaavan toisessa päässä. Carmen Cooper kuulosti stressaantuneemmalta kuin kertakaan niinä kolmena kuukautena, jotka he olivat työskennelleet yhdessä, ja se oli paljon sanottu.

”Hän on kadonnut jonnekin Giralangin ylängölle”, Carmen jatkoi.

”Giralangilleko?”

”Niin, täältä vähän itään.”

”Tiedän kyllä”, Falk sanoi. ”Mietin enemmän paikan mainetta.”

”Sitä Martin Kovac -juttuako? Tämä ei kuulosta miltään sellaiselta, luojan kiitos.”

”Toivon mukaan ei. Siitä on muutenkin kai jo parikymmentä vuotta, eikö?”

”Taitaa olla lähempänä kahtakymmentäviittä.”

Jotkin asiat eivät kuitenkaan unohtuneet. Falk oli ollut hädin tuskin teini-iässä, kun Giralangin ylänkö oli ensimmäistä kertaa noussut iltauutisten pääaiheeksi. Sama oli toistunut kolmesti seuraavien kahden vuoden aikana. Joka kerran olohuoneissa ympäri osavaltiota oli seurattu lähetystä etsintäpartioista ja hihnoissa tempovista vainukoirista, jotka haravoivat villiintynyttä erämaata. Suurin osa ruumiista oli löytynyt, loppujen loppuksi.

”Mitä Alice oikein teki siellä?”

”Firman virkistystapahtuma.”

”Et ole tosissasi.”

”Ikävä kyllä olen”, Carmen sanoi. ”Avaa televisio, siitä on uutisissa. Etsintäpartio on kutsuttu.”

”Odota.” Falk kiipesi sängystä ja kiskaisi T-paidan bokserien pariksi. Yöilma tuntui kylmältä. Hän laahusti olohuoneeseen ja avasi uutiskanavan, joka lähetti ohjelmaa vuorokauden ympäri. Toimittaja puhui parlamentin päivästä.

”Ei mitään. Työasioita. Nuku vain”, Falk kuuli Carmenin mumisevan korvassaan ja tajusi, että Carmen puhui jollekulle toiselle. Falk oli automaattisesti kuvitellut Carmenin heidän yhteiseen toimistoonsa, ahtautuneena työpöydän taakse, joka oli tungettu Falkin oman pöydän viereen kolme kuukautta aiemmin. Siitä asti he olivat tehneet tiivistä yhteistyötä – kirjaimellisesti. Kun Carmen oikaisi jalkansa, ne kolahtivat Falkin tuolinjalkoihin. Falk katsoi kelloa. Se oli yli kymmenen sunnuntai-iltana, tietenkin Carmen oli kotona.

”Näitkö sen jo?” Carmen kysyi, kuiskaten nyt seurassaan olevan toisen ihmisen takia. Miesystävänsä, Falk oletti.

"En vielä." Falkin ei ollut tarpeen vaimentaa omaa ääntään. "Odota..." Ruudussa alkoi pyöriä tiedotenuuha. "Tässä se on."

MELBOURNELAINEN RETKEILIJÄ ALICE RUSSELL, 45, KADONNUT GIRALANGIN YLÄNGÖLLE. ETSINTÖJÄ JATKETAAN HUOMENNA.

"Melbournelainen *retkeilijä*?" Falk sanoi.

"Niinpä."

"Mistä lähtien Alice..." Falk vaiken. Mielessään hän näki Alicen kengät. Korkeat. Piikkikorkoiset.

"Niinpä. Tiedotteen mukaan kyseessä oli jonkinlainen ryhmäytymisretki. Alice kuului porukkaan, joka lähetettiin parin päivän vaellukselle ja..."

"Parin päivänkö? Miten kauan hän on jo ollut kateissa?"

"En ole varma. Kai eilisillasta lähtien."

"Hän soitti minulle."

Puhelun toisessa päässä tuli hiljaista. Sitten: "Kuka? Aliceko?"

"Niin."

"Milloin?"

"Viime yönä." Falk otti puhelimen korvaltaan ja selasi vastaamattomat puhelut läpi. Hän nosti puhelimen takaisin korvalle. "Oletko vielä siellä? Aikaisin tänä aamuna, oikeastaan. Puoli viiden aikaan. En kuullut. Näin vain ilmoituksen vastaajaviestistä, kun heräsin."

Jälleen hiljaisuus. "Mitä hän sanoi?"

"Ei mitään."

"Yhtään mitäänkö?"

"Ei siellä ollut ketään. Luulin taskupuheluksi."

TV-ruutuun ilmestyi tuore kuva Alice Russellista. Se näytti juhliissa otetulta. Alicen vaaleissa hiuksissa oli monimutkainen kampa, ja hänellä oli yllään hopeanhoitoi-

nen mekko, joka paljasti salilla vietettyjen tuntien tulokset. Hän näytti hyvinkin viisi vuotta ikäistään nuoremmalta, ehkä nuoremmaltakin. Ja hän hymyili kameralle tavalla, jolla ei ollut koskaan hymyillyt Falkille ja Carmenille.

”Yritin soittaa takaisin herättyäni, varmaan puoli seitsemän maissa”, Falk sanoi katse yhä ruudussa. ”Se hälytti.”

Televisiossa siirryttiin ilmakehuun Giralangista. Kukkulat ja laaksot ulottuivat horisonttiin saakka, aaltoileva vihreä meri talven heikossa kajossa.

MELBOURNELAINEN RETKEILIJÄ...

Carmen oli hiljaa. Falk kuuli hänen hengityksensä. Ruudulla ylänköalue näytti suurelta. Oikeastaan valtaisalta. Puiden latvuston paksu matto näytti kameran näkökulmasta täysin läpäisemättömältä.

”Kuuntelen viestin uudelleen”, Falk sanoi. ”Soitan sinulle takaisin.”

”Selvä.” Linja mykistyi.

Falk istui sohvallaan puolipimeässä huoneessa, jossa television sininen valo välkkyi. Hän ei ollut vetänyt verhoja ikkunan eteen, ja pienen parvekkeen takana hohti Melbourneen kaupungin siluetti. Eureka-tornin varoitusvalo välkähteli säännöllisen punaisena.

MELBOURNELAINEN RETKEILIJÄ ALICE RUSSELL...

Falk hiljensi televisiota ja valitsi puhelinvastaajansa numeron. Vastaanotettu puhelu kello 4.26 Alice Russellin matkapuhelimesta.

Ensin ei kuulunut mitään, ja Falk painoi puhelinta lujemmin korvaa vasten. Hiljaista kohinaa viiden sekunnin ajan. Kymmenen. Hän kuunteli edelleen, tällä kertaa loppuun asti. Valkoinen kohina huojui aalloittain kuin olisi tullut veden alta. Kuului vaimeaa suhinaa, joka olisi voinut olla puhetta. Sitten, aivan yhtäkkiä, suhinan katkaisi ääni.

Falk nykäisi puhelimen korvaltaan ja jäi tuijottamaan sitä. Ääni oli ollut niin vaimea, ettei hän ollut varma, oliko vain kuvitellut sen.

Hitaasti Falk näpäytti ruutua. Hän sulki silmänsä hiljaisessa asunnossaan ja soitti viestin vielä kerran. Ei mitään, ei mitään, ja sitten kaukainen ääni puhui pimeydessä hänen korvaansa kolme sanaa.

"...hänelle käy huonosti..."

2. luku

Aamu ei ollut vielä valjennut, kun Carmen pysäköi Falkin asunnon ulkopuolelle. Falk odotti valmiina jalkakäytävällä rinkka vieressään maassa. Pitkään käyttämättöminä olleet vaelluskengät tuntuivat jaloissa jäykiltä.

”Kuunnellaan viesti”, Carmen sanoi Falkin kavutessa sisään. Ajajan istuin oli vedetty taakse. Carmen kuului niihin harvinaisiin naisiin, jotka ylsivät katsomaan Falkia silmiin heidän seistessään kasvokkain.

Falk valitsi puhelimen kaiutinasetuksen ja painoi painiketta. Kohina täytti auton. Viisi, kymmenen sekuntia tyhjää, sitten kolme sanaa, särisevinä ja ohuina. Vielä muutaman sekunnin humina, sitten puhelu katkesi.

Carmen rypisti otsaansa. ”Vielä kerran.”

Hän sulki silmänsä kuunnellakseen, ja Falk katsoi hänen kasvojaan. Carmen oli 38 vuoden ikäinen ja päihitti Falkin sekä iässä että kokemuksessa vain puolella vuodella, mutta heidän polkunsa keskusrikospoliisissa kohtasivat nyt ensimmäistä kertaa. Carmen oli uusi tulokas Melbournen talousrikosyksikössä; hän oli muuttanut Sydneystä. Falk ei ollut selvillä, katuiko nainen siirtoa. Carmen avasi silmänsä. Katuvalon oranssissa hehkussa sekä hänen ihonsa että hiuksensa näyttivät astetta tavallista tummemmilta.

”Hänelle käy huonosti”, Carmen sanoi.

”Siltä se minustakin kuulostaa.”

”Kuulitko jotain muuta ihan lopussa?”

Falk väänsi äänenvoimakkuuden täysille ja soitti viestin uudelleen. Hän tajusi pidättävänsä hengitystään pinnistellässään kuuloaan.

”Tuossa”, Carmen sanoi. ”Sanoiko joku siinä ’Alice’?”

He kuuntelivat nauhoitteen vielä kerran, ja tällä kertaa Falk huomasi vaimean särähdyksen kohinan keskellä, suhisevan pihahduksen.

”En tiedä”, hän sanoi. ”Ehkä sekin on kohinaa.”

Carmen käynnisti moottorin. Se piti kovaa meteliä hämärässä aamussa. Carmen puhui vasta, kun oli saanut auton liikkeelle ja kadulle.

”Kuinka varma olet, että se oli Alicen ääni?”

Falk yritti muistella Alice Russellin äänen sointia. Ääni oli melkoisen erottuva. Usein terävä. Aina määrätietoinen. ”Mikään ei viittaa siihen, *etteikö* se olisi hän. Mutta vaikea kuulla.”

”Tosi vaikea. En ole varma, voisinko edes vanhoa, että se on nainen.”

”En minäkään.”

Sivupeilissä Melbournen siluetti pieneni. Edessäpäin, idässä, taivas oli muuttumassa mustasta sinertäväksi.

”Alice on tietysti rasittava tyyppi”, Falk sanoi, ”mutta toivon todellakin, ettei hän ole joutunut meidän takiamme kuseen.”

”Niin minäkin.” Carmenin kihlasormus nappasi valonsäteen, kun hän käänsi ohjauspyörää liittyäkseen moottoritielle. ”Mitä se osavaltion poliisi sanoi? Mikä hänen nimensä olikaan?”

”King.”

Falk oli kuunnellut Alice Russellin vastaajaviestin edellisenä iltana ja soittanut sen jälkeen saman tien osavaltion poliisille. Oli kulunut puoli tuntia, ennen kuin etsintöjä johtava ylikomisario oli soittanut takaisin.

"Pahoitteluni." Ylikomisario King oli kuulostanut väsyneeltä. "Piti hankkiutua lankapuhelimen luo. Sää sotkee kenttää tavallista pahemmin. Kerrohan siitä vastaajaviestistä."

Hän kuunteli kärsivällisesti Falkin kertomuksen.

"Vai niin", King sanoi Falkin lopetettua. "Kuule, olemme käyneet läpi hänen puhelutietonsa."

"Selvä."

"Mikä sanoitkaan, että suhteesi häneen on?"

"Ammatillinen", Falk sanoi. "Luottamuksellinen. Alice auttoi minua ja työpariani eräässä jutussa."

"Ja mikä parisi nimi on?"

"Carmen Cooper."

Falk kuuli paperin rapinaa, kun mies kirjoitti nimen muistiin.

"Odottiko teistä kumpikaan puhelua häneltä?"

Falk epäröi. "Ei varsinaisesti."

"Oletko harjaantunut erämaan kävijä?"

Falk katsahti vasenta kättään. Iho oli yhä vaaleanpunainen ja oudon sileä kohdista, joista palovammat eivät olleet kunnolla parantuneet. "En."

"Onko parisi?"

"Enpä usko." Falk tajusi, ettei oikeastaan tiennyt.

Toisessa päässä oli tauko. "Puhelinyhtiön mukaan Alice Russell yritti soittaa aikaisin tänä aamuna kahteen numeroon", King sanoi. "Hätänumeroon ja sinulle. Keksitkö, mistä se voisi johtua?"

Oli Falkin vuoro vaieta. Hän kuuli ylikomisarion hengityksen linjalla.

Hänelle käy huonosti.

"On varmaan parempi, että tulemme sinne", Falk sanoi. "Jutellaan kasvotusten."

"Se olisi minustakin viisainta. Otahan puhelin mukaan."

4. PÄIVÄ: SUNNUNTAIAAMU

Nainen näki oman pelkonsa heijastuvan häntä vastaan tuijottavista kolmista kasvoista. Sydän jyskytti, ja hän kuuli toisten kiivaan hengityksen. Ylhäällä puiden esiin kover-tama palanen taivasta oli likaisenharmaa. Tuuli ravisutti oksia ja heitti alla seisovan joukon päälle pisararyöpyn. Kukaan ei värähtänytkään. Heidän takanaan mökin lahot puut valittivat ja asettuivat sitten.

”Meidän täytyy lähteä. Nyt heti”, nainen sanoi.

Kaksikko hänen vasemmalla puolellaan nyökkäsi heti, kerrankin hätäännyksen yhdistämänä, silmät suurina ja tummina. Oikealla hetkellinen epäröinti, sitten kolmas nyökkäys.

”Entä...”

”Entä mitä?”

”...entä Alice?”

Hirvittävä hiljaisuus. Kuului vain narahtelua ja kahinaa, kun puut tuijottivat heidän tiivistä nelikkoaan.

”Alice saa syyttää tästä vain itseään.”

3. luku

Kun Falk ja Carmen pysähtyivät muutaman tunnin kuluttua, oli taivas kokonaan valjennut ja kaupunki jäänyt kauas taan. He seisoivat tien pientareella ja venyttelivät pilvien heittäessä vaihtuvia varjojaan laidunten ylle. Taloja tai rakennuksia ylipäätään oli harvassa. Maanviljelytarvikkeita kuljettava kuorma-auto ajoi rämisten ohitse – ensimmäinen auto, jonka he olivat nähneet kolmeenkymmeneen kilometriin. Meteli säikäytti parven kakaduja ja sai ne hajaantumaan lähellä olevasta puusta siipiään räpytellen ja kirkuen.

”Jatketaan matkaa”, Falk sanoi. Hän otti avaimet Carmeenilta ja kipusi kuluneen punaruskean henkilöauton ratintaa. Hän käynnisti moottorin. Siitä tuli heti tuttu tunne. ”Minulla oli ennen samanlainen auto.”

”Mutta tajusit hankkiutua siitä eroon, vai?” Carmen asettui matkustajan istuimelle.

”En omasta tahdostani. Se vaurioitui aiemmin tänä vuonna, kotipuolella. Tervetulotoivotus parilta paikalliselta.”

Carmen vilkaisi Falkiin, hienoinen hymy. ”Ai, niin. Kuu-
lin siitä. Kai sitä vaurioitumiseksikin voi kutsua.”

Falk kuljetti kättään ohjauspyörällä ja tunsi katumuksen pistoksen. Uusi auto oli ihan hyvä, mutta ei se sama ollut.

”Tämä on muutenkin Jamien auto”, Carmen sanoi auton lähtiessä liikkeelle. ”Parempi pitkiin matkoihin kuin minun.”

”Ahaa. Mitä Jamielle kuuluu?”

”Hyvää. Samaa kuin aina.”

Falk ei varsinaisesti tiennyt, mitä *aina* oli. Hän oli tavannut Carmenin miesystävän vain kerran. Jamie oli farkkuihin ja t-paitaan pukeutunut lihaksikas kaveri, joka työskenteli urheilujuomayrityksen markkinoinnissa. Hän oli puristanut Falkin kättä ja antanut pullon jotain sinistä ja kuplivaa, mikä lupasi parantaa suorituskykyä. Miehen hymy oli vaikuttanut aidolta, mutta siinä oli näkynyt hiven jotain muutakin hänen katsellessaan Falkin pitkää ja laihaa ruumiinrakennetta, kalpeaa ihoa, hyvin vaaleita hiuksia ja palanutta kättä. Jos Falkin olisi pitänyt arvata, hän olisi veikannut lievää huojennusta.

Falkin puhelin piippasi keskikonsolissa. Hän siirsi katseensa tyhjästä tiestä vilkaistakseen näyttöä ja ojensi puhelimen sitten Carmenille. ”Ylikomisariolta tuli sähköpostia.”

Carmen avasi viestin. ”Ahaa, vaelluksella oli näköjään kaksi ryhmää. Yksi miesten ja yksi naisten, molemmat omilla reiteillään. Tässä on Alice Russellin ryhmäläisten nimet.”

”Olivatko molemmat ryhmät BaileyTennantsilta?”

”Siltä näyttäisi.” Carmen otti oman puhelimensa ja avasi BaileyTennants-verkkosivuston. Falk näki silmäkulmaan hienostuneen kirjanpitoyrityksen mustat ja hopeiset kirjaimet.

”No niin. Breanna McKenzie ja Bethany McKenzie”, Carmen luki ääneen puhelimeltaan. ”Eikö Breanna olekin Alicen assistentti?” Carmen näpäytti ruutua. ”Jep, tässä hän on. Luoja, tyyppi on kuin suoraan vitamiinimainoksesta.”

Carmen ojensi puhelintaan, ja Falk vilkaisi noin 25-vuotiaan tytön säteilevää kasvokuvaa. Ei ollut epäselvää,

mitä Carmen tarkoitti. Breanna McKenziestä loisti jopa epäimartelevassa toimistovalauksessa sellainen terve hehku, että saattoi uskoa hänen käyvän lenkillä joka aamu, harrastavan joogaa tosissaan ja syvähoitavan kiiltävän mustan poninhäntänsä tunnollisesti joka sunnuntai.

Carmen veti puhelimen takaisin ja näpätty näyttöä. ”Toisesta ei löydy mitään. Bethany. Luuletko, että he ovat siskokset?”

”Voi olla.” Ehkä jopa kaksoset, Falk mietti. Breanna ja Bethany. Bree & Beth. Hän pyöritteli ääniteitä kielellään. Kuulosti parivaljakolta.

”Voimme ottaa hänestä selvää myöhemmin”, Carmen sanoi. ”Seuraavana on Lauren Shaw.”

”Häneen olemme törmänneet”, Falk sanoi. ”Keskitason johtoa, eikö?”

”Aivan, hän on... Taivas, niinpä juuri, ennakkosuunnittelun strateginen johtaja.” Carmen näytti taas puhelinta. ”Mitä se sitten tarkoittaaakin.”

Mitä se olikin, Laurenin hoikat kasvot eivät paljastaneet mitään. Ikää oli vaikea arvioida, mutta Falk veikkasi 45–50-vuotiasta. Hiukset olivat keskiruskeat ja silmät tuijottivat suoraan kameraan, kasvot ilmeettöminä kuin passikuvassa.

Carmen kääntyi takaisin nimiluetteloon. ”Oho.”

”Mitä?”

”Tämän mukaan Jill Bailey oli heidän mukanaan.”

”Mitä, oliko?” Falk piti silmänsä tiessä, mutta levottomuuden vire, jokin joka oli tuntunut rinnassa eilisillasta lähtien, sykki ja kasvoi.

Carmen ei vaivautunut hakemaan Jillin kuvaa. Hallituksen puheenjohtajan vantterat piirteet olivat kummallekin

tutut. Jill täyttäisi tänä vuonna viisikymmentä, ja kalliista vaatteista ja kampauksistaan huolimatta hän näytti täsmälleen ikäiseltään.

”Jill Bailey”, Carmen sanoi selatessaan ylikomisarion viestiä alaspäin. Peukalo pysähtyi. ”Hitto soikoon. Hänen veljensä oli mukana miesten ryhmässä.”

”Oletko varma?”

”Jep, Daniel Bailey, toimitusjohtaja. Tässä se on, mustaa valkoisella.”

”En pidä tästä yhtään”, Falk sanoi.

”En minäkään. En mistään tässä.”

Carmen naputti kynsillään kevyesti puhelinta samalla kun pohti. ”Näillä tiedoilla emme kyllä voi vetää vielä mitään johtopäätöksiä”, hän sanoi lopulta. ”Vastaaajaviestistä puuttuu konteksti kokonaan. On kaikin puolin – realistisesti, tilastollisesti – todennäköisintä, että Alice Russell on harhautunut polulta ja eksynyt.”

”Niin, on kyllä”, Falk sanoi. Hän mietti, ettei heistä kumpikaan kuulostanut vakuuttuneelta.

Maisemat viilettivät ohitse ja radioasemat hupenivat olemattomiin. Carmen väenteli vipua, kunnes löysi räti-sevän AM-aseman. Tasatuntien uutiset kuuluivat vaihtelevalla varmuudella. Melbournelainen retkeilijä oli yhä kateissa. Tie kaarsi hivenen pohjoiseen, ja yhtäkkiä Falk näki Giralang-ylängön kukkulat horisontissa.

”Oletko koskaan käynyt täällä?” hän kysyi, ja Carmen ravisti päätään.

”En. Oletko sinä?”

”En.” Falk ei ollut, mutta hän oli viettänyt lapsuutensa ja nuoruutensa samantapaisessa paikassa. Syrjäistä maastoa, jossa puut kasvoivat paksuina ja tiheässä ja jonka maa ei hevin päästänyt mitään karkuun.

AUSTRALIAN KUUMIMMAN DEKKARISTIN MENESTYSSARJA JATKUU!

Viisi kollegaa pakkaa reppunsa ja lähtee luontoon hiomaan tiimitaitojaan. Naisporukan keskinäiset suhteet ovat vähintäänkin mutkikkaat, ja ne mutkistuvat entisestään, kun yksi heistä katoaa. Mutta miksi jäljelle jääneet kertovat kaikki katoamisesta erilaisen tarinan? Ja mitä tekemistä kadonneen naisen kanssa on keskusrikospoliisin Aaron Falkilla, jonka nyt on kiiruhdettava erämaan sydämeen?

Jane Harper on jälleen kirjoittanut huikean jännitysromaanin, jossa ”luonto on vihamielinen ja hallitsematon, mutta erityisen karmaisevaa on ihmislunnon häilyvyys” (SUNDAY TIMES).

”Kuivaa kauttakkin vakuuttavampi. Juoni polveilee juuri sopivasti, mutta kutkuttavin jännite syntyy naisten välisistä suhteista. Ajatuksia herättävää, liikuttavaa, häiritsevää.”

IRISH TIMES

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0383-6

Alkuperäiskansi: MDCN Creative
Kannen valokuvat: Getty Images